

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 8 sierpnia 2017 r. – Raad van bestuur van Sociale verzekeringsbank/D. Balandin i in.

(Sprawa C-477/17)

(2017/C 357/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raad van bestuur van Sociale verzekeringsbank

Strona przeciwna: D. Balandin i in.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 rozporządzenia nr 1231/2010⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownicy mający obywatelstwo państwa trzeciego, zamieszkujący poza terytorium Unii, jednakże tymczasowo wykonujący na terytorium różnych państw członkowskich pracę na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach mogą powoływać się na rozporządzenia nr 883/2004⁽²⁾ i nr 987/2009⁽³⁾ (tudzież na przepisy zawarte w ich tytułach II)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, Dz.U. 2010, L 344, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. 2004, L 166 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 1, s. 72.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. 2009, L 284, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2017 r. – Republika Czeska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-482/17)

(2017/C 357/06)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, O. Serdula oraz J. Vlácil, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853⁽¹⁾ z dnia 17 maja 2017 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 6 zaskarżonej dyrektywy, w zakresie w jakim uzupełnia art. 5 ust. 3 i art. 6 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 91/477/EWG⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 7 zaskarżonej dyrektywy, w zakresie w jakim uzupełnia art. 7 ust. 4a dyrektywy 91/477/EWG;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 19 zaskarżonej dyrektywy, w zakresie w jakim:
 - wprowadza pkt 6, 7 i 8 do kategorii A części II załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG;

- zmienia kategorię B części II załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG;
- wprowadza pkt 6 do kategorii C części II załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG;
- zmienia część III załącznika I do dyrektyw 91/477/EWG;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy oparty jest na **naruszeniu zasady przyznania**. Zaskarżona dyrektywa została przyjęta na podstawie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mimo iż jej celem nie jest usunięcie barier na rynku wewnętrznym, lecz wyłącznie zapobieganie przestępstwom i terroryzmowi. Tymczasem prawodawca Unii nie ma uprawnienia do przyjmowania środków harmonizacji w tej dziedzinie.

Zarzut drugi oparty jest na **naruszeniu zasady proporcjonalności**. Prawodawca Unii nie zbadał w ogóle kwestii proporcjonalności przyjętych środków i świadomie nie dążył do uzyskania wystarczających informacji (na przykład, dokonując analizy skutków) w celu dokonania rzetelnej oceny co do zachowania tej zasady. W braku takiej oceny prawodawca Unii przyjął środki, które w oczywisty sposób są nieproporcjonalne, zakazując niektórych rodzajów półautomatycznej broni, które nie są jednak używane w Unii Europejskiej do celów aktów terroryzmu, zaostrzając uregulowania w odniesieniu do określonej, niestanowiącej istotnego zagrożenia broni (historycznych replik broni, co których wykazano, że są na trwałe pozbawione cech użytkowych), oraz wreszcie sankcjonując posiadania określonych magazynków.

Zarzut trzeci oparty jest na **naruszeniu zasady pewności prawa**. Nowo określone kategorie zakazanej broni (A7 i A8), tak jak przepis przewidujący sankcję za posiadanie magazynków w ilościach przekraczających wyznaczony limit są z punktu widzenia pewności prawa całkowicie pozbawione jasności, a zatem uniemożliwiają zainteresowanym osobom jasne określenie ich praw i obowiązków. Artykuł 7 ust. 4a dyrektywy 91/477/EWG, w brzmieniu nadanym zaskarżoną dyrektywą (tzw. „klauzula grandfathering”) zobowiązuje ponadto w praktyce państwa członkowskie do przyjęcia krajowych środków o retroaktywnym skutku.

Zarzut czwarty oparty jest na **naruszeniu zasady niedyskryminacji**. Wyjątek zawarty w art. 6 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 91/477/EWG, w brzmieniu nadanym zaskarżoną dyrektywą, wywołuje wprawdzie wrażenie pozornie neutralnego środka, lecz w rzeczywistości warunki jego stosowania są określone w taki sposób, że odpowiadają wyłącznie szwajcarskiemu systemowi zachowania broni po zakończeniu służby wojskowej, co pozostaje bez żadnego obiektywnego uzasadnienia w świetle celów zaskarżonej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017 L 137, s. 22.

⁽²⁾ DZ.U. 1991 L 256, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 11 sierpnia 2017 r. – Passenger Rights sp. z o.o. przeciwko Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-490/17)

(2017/C 357/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Passenger Rights sp. z o.o. w Warszawie

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy strajk wewnętrzny zorganizowany przez związek zawodowy pracowników przewoźnika wchodzi w zakres „nadzwyczajnych okoliczności”, o których stanowi art. 5 ust.3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów ⁽¹⁾ w związku z motywem ust. 14 Preambuły tego rozporządzenia?